

РЕШЕНИЕ

№ 17051

гр. София, 20.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 87 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЦВЕТЕЛИНА АЛ. КОСТОВА

при участието на секретаря ИЛИАНА Б. ВАКРИЛОВА
като разглежда докладваното от ЦВЕТЕЛИНА АЛ. КОСТОВА Гражданско дело № 20211110127718 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 411 КЗ.

Ищецът твърди, че на 26.07.2020 г. в, на ъгъл с, е реализирано ПТП с участието на лек автомобил, собственост на К., и товарен автомобил марка, за което бил съставен Двустранен протокол за ПТП от 26.07.2020 г., видно от който по време на движение по товарният автомобил навлиза частично в съседната лента за движение, в резултат на което удря и нанася вреди на лекия автомобил. Сочи, че лек автомобил, собственост на К., е застрахован при ищеца по договор за имуществено застраховане „Автокаско“, а собственикът на товарен автомобил марка, е застраховал гражданската отговорност на водача при ответника. Ищецът въвежда доводи, че е образувал преписка по щетата във връзка с инцидента, вредите са описани от експерти на дружеството и лек автомобил, е възстановен в сервиз, като извършеният ремонт е фактуриран на стойност 12 772,49 лв., като допълнително били направени и разноски в размер на 15 лв. Поддържа, че е изплатил с преводно нареждане цитираната сума на 19.10.2020 г. Излага твърдения, че е изпратил до ответното дружество покана за изпълнение на регресна петенция по щета № 44012132019764/2020, като след получаване на същата ответникът е отговорило, че отказва да изпълни регресната претенция поради наличие на вина у застрахования при ищеца водач на лекия автомобил за настъпване на процесното ПТП. С тези доводи ищецът отправя искане до съда за осъждане на ответното дружество да му заплати сумата в размер на 12 787,49 лева, представляваща заплатеното от него застрахователно обезщетение по щета № 44012132019764/2020, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 19.05.2021 г., до окончателното ѝ изплащане, в която сума са включени и ликвидационни разноски в размер на 15 лева. Претендира и сторените по делото разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответното дружество депозира отговор на исковата молба, с който поддържа становище за неоснователност на предявения иск. Твърди, че

представения по делото двустранен констативен протокол не отговаря на нормативните изисквания на Закона за движение по пътищата и Наредба 13 – 41 за документите и реда за съставянето им при ПТП и реда за информиране между МВР, КФН и Информационния център към Гаранционен фонд. Твърди, че вина за настъпването на процесното произшествие има водачът на лек автомобил „....“, модел „...“, с рег. №, поради което сочи, че задължението му за изплащане на регресната претенция отпада. Оспорва механизма на процесното ПТП. Излага, че водачът на лек автомобил марка „....“, модел „...“, с рег. №, е предприел маневра за изпреварване без да се съобрази с императива на разпоредбата на чл. 42, ал. 2, т. 1 от ЗДвП, неосигурявайки достатъчно странично разстояние между своето и изправеното МПС. Оспорва платеното от ищеца застрахователно обезщетение по размер, като намира същия за завишен. Моли за отхвърляне на иска. Претендира разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото релевантни доказателства и взе предвид релевантните доводи на страните, намира от фактическа и правна страна следното:

По иска с правно основание чл. 411 КЗ:

Уважаването на предявения иск по чл. 411 КЗ е предпоставено от положителното установяване на три групи факти: 1/ наличие на валиден договор за имуществено застраховане между увредения и ищеца и извършено плащане по него от страна на последния във връзка с настъпили вреди на застрахованото имущество в срока на действие на договора; 2/ вредите да са причинени в резултат на деликт, с оглед на което за увредения да са възникнали права срещу причинителя на вредата на основание чл. 45 ЗЗД и 3/ към момента на настъпване на ПТП гражданската отговорност на деликвента да е била предмет на валиден застрахователен договор, сключен с ответника.

Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест, ищецът следва да проведе пълно и главно доказване на всички посочени по-горе кумулативни предпоставки на исковата претенция.

В тежест на ответника и при установяване на горните обстоятелства е да докаже възраженията си, обективирани в отговора на исковата молба, както и плащане на дълга.

С Определение № 7610/31.10.2021 г. съдът е отделил като безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че към датата на твърдяното ПТП между ищеца и собственика на увреденото МПС е съществувало валидно застрахователно правоотношение по имуществена застраховка „Автокаско“ на МПС, че ответникът е бил застраховател на гражданската отговорност на сочения за виновен водач на МПС, както и факта на изплащане на застрахователното обезщетение от страна на ищеца в полза на собственика на увреденото МПС /на сервиза, извършил ремонта на увреденото МПС/.

Между страните е формиран спор относно обстоятелството налице ли е деликт, който да обуславя възникнали права в полза на увредения водач на застрахованото при ищеца МПС срещу причинителя на вредата на основание чл. 45 ЗЗД.

От приобщения към писмените доказателства по делото Двустранен протокол за ПТП, съставен от водачите на превозните средства, участвали в процесното застрахователно събитие, се установява, че водачът на лек автомобил марка „....“, модел „...“, с рег. №, собственост на К. – М. Д. К., се е движила заедно с водача на товарен автомобил марка – М. Г., в една посока на движение, но в различни ленти, като в резултат на процесното ПТП за лекия автомобил са възникнали материални щети, изразяващи се в предна броня, десен калник, дясна предна и задна врата, дясноогледало и стъкло. Приетия по делото ДПК за ПТП от 26.07.2020 г. е съставен съгласно изискванията на Наредба № 13-41 от 12 януари 2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерството на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Гаранционния фонд (загл. изм. - дв, бр. 19 от 2017 г.), в частност чл. 5 от същата,

предвиждащ "когато при произшествието са причинени само материални щети и между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те попълват своите данни в двустранен констативен протокол за ПТП - приложение № 3. Двустранен протокол не се попълва при условие, че има съмнение, че участник в произшествието е под въздействието на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози или не притежава необходимите права за управление на моторно превозно средство". В конкретния случай, няма данни, нито твърдения, някой от участниците да е бил под въздействието на алкохол и/или наркотични вещества и/или техни аналози, а видно от вписаните данни водачите са били и правоспособни. Безспорно се установи, че участниците са имали съгласие по обстоятелствата на ПТП и доброволно са попълнили и подписали ДКП за ПТП, което бе потвърдено и в настоящото съдебно производство, при разпита им като свидетели. Протоколът за ПТП от 26.07.2020 г., макар да не е регистриран в КАТ, на основание нормата на чл. 180 ГПК, в частта на изявленията на водачите е частен документ, подписан от тези лица и обвързва съда да приеме, че изявленията, вписани в същия документ на първо място са направени от лицата – водачи на МПС, участвали в ПТП, а на следващо място, че ПТП е настъпило по описания в протокола начин, вкл. описаното в графичната му част /като схема на ПТП/.

За установяване на спорното обстоятелство около механизма на процесното ПТП са изслушани свидетелски показания на водачите на лек автомобил марка „....“, модел „...“, с рег. № и товарен автомобил марка, а именно М. Д. К. и М. Г..

Разпитана свидетелката разказва, че си спомня през лятото на 2020 г. да е била участник в ПТП, което настъпило докато се спуска с лекия автомобил от „Кулата“ към МОЛ „Сердика“, като в един момент след Румънското посолство я ударил ТИР. Спомня си, че в момента на удара товарният автомобил се е намирал от дясно на нейния автомобил, като в резултат на удара по управляването от нея МПС настъпили значителни материални щети, които затруднили придвижването му. Уточнява, че въпреки това не е използван репатрак, а преместването на лекия автомобил се случило на собствен ход. Относно механизма на настъпване на процесното застрахователно събитие излага, че то се е случило докато се движи по булеварда направо с посока към МОЛ „Сердика“. Потвърждава подписа си върху представения по делото Двустранен констативен протокол за ПТП от 26.07.2020 г.

Свидетелят Г. потвърждава, че е участвал в ПТП през 2020 г., което настъпило докато управлявал товарния автомобил от телевизионната кула /Симеоновско шосе/, с посока към „Подуяне“, след разклона на Румънското посолство. Карайки с около 40 км/ч. забелязвал в лявото си странично огледало, че лекият автомобил, застрахован при ищеца, се опитал да изпревари такси и общинска кола, намиращи се в лента от лявата му страна, като водачът не преценил, че не е налице достатъчно място за извършваната от него маневра и реализирал удар с управлявания от свидетеля товарен автомобил. За ПТП свидетелят сочи, че лично е попълвал протокола в колонка „А“, както и е нарисувал схемата на удара. Уточнява, че в момента на удара се е намирал в средната лента, която била за направо в посока към „Подуяне“, а лекият автомобил, който е осъществил ударът се е намирал от лявата му страна, като лично е виждал как бронята на лекия автомобил се е откачила отдясно. Посочва, че почеркът върху двустранния протокол за ПТП от 26.07.2020 г. е негов, но по отношение на подписа, положен под колонка „А“ заявява, че не е положен от него.

Съдът намира, че събраните по делото гласни доказателства не следва да бъдат изцяло кредитирани, доколкото показанията на свидетелката М. Д. К. се явяват непълни, неточни, в голямата им част същата заявяваше, че не си спомня обстоятелства от съществено значение за предмета на делото, като се има предвид, че от датата на настъпване на процесното застрахователно събитие – 26.07.2020 г., до нейния разпит не е изминал значителен период от време, т.к. около 2 години и 4 месеца, който толкова съществено да размие личните ѝ възприятия относно основни факти, свързани с произшествието, имайки

предвид, че К. е била участник в него. От своя страна пък, свидетелят Г. обосновава и с детайли разказа обстоятелствата, които е възприел в резултат от застрахователното събитие, а именно – позиция на участниците в произшествието, включително и на трети за настоящия процес участници, посоки и ленти на движение на всеки от тях, проведени разговори между тези лица и др., като неговите показания се явяват кореспондиращи си с останалия събран и анализиран доказателствен материал, в това число и с допуснатата по делото съдебна авто – техническа експертиза.

От заключението на вещото лице по същата се установява, че на 26.07.2020 г. в процес на движение по бул. „Михай Еминеску“ след Румънското посолство в гр. София след кръстовището с ул. „Гео Милев“/ ул. „Черковна, водачът на МОС товарен автомобил ..., се движи в активната средна лента. По същото време и в същата посока – към „Подуяне“, водачът на МПС марка „...“, модел „...“, с рег. № ..., при включването си от ляво за продължаване в права посока към МОЛ „Сердика“, поради неизяснени обстоятелства по време на движение се осъществява удар/съприкосновение между цялата надлъжна странична дясна част на лекия автомобил от предна до задна броня, в странична лява част в областта на предпазните шини на резервоара на товарния камион. В резултат на това, между двете превозни средства настъпва ПТП с материални щети. Констатирано е, че щетите, възникнали по лекия автомобил се явяват в причинно-следствена връзка с механизма на получаването им при конкретното ПТП. Съдът кредитира експертизата като професионално изготвена и обоснована, поради което ѝ се доверява изцяло.

При настъпване на покрито от договора за имуществено застраховане „Каско“ застрахователно събитие за застрахователя възниква задължение, съгласно чл. 405, ал. 1 КЗ, да заплати на застрахования уговореното застрахователно обезщетение в размер, определен по правилото на чл. 386, ал. 2 КЗ. Съгласно чл. 386, ал. 2 КЗ, при настъпване на застрахователно събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение, което е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието, освен в случаите на подзастраховане и застраховане по договорена застрахователна стойност. Обезщетението не може да надвишава действителната /при пълна увреда/ или възстановителната /при частична увреда/ стойност на застрахованото имущество, т. е. стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго със същото качество /чл. 386, ал. 1 КЗ/, съответно стойността, необходима за възстановяване на имуществото в същия вид, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка /чл. 400, ал.2 КЗ./. При наличието на частична щета размерът на обезщетението следва да се определи съгласно чл. 386, ал. 2 КЗ - в размер на вредата, а същата е равна на възстановителната стойност на застрахованото имущество по пазарни цени към момента на застрахователното събитие.

Застрахователят по договор за застраховка „Гражданска отговорност“, от своя страна, обезпечава деликтната отговорност на виновния за настъпването на процесния вредоносен резултат, като неговата обезпечително-гаранционна отговорност е функционално обусловена от отговорността на деликвента по чл. 45, ал.1 ЗЗД, поради което застрахователят по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ отговаря до размера и обема на имуществената отговорност на деликвента. В този смисъл застрахователят по имуществено застраховане може да се задължи да заплати напр. извършения ремонт на увредения автомобил в официален сервиз на марката, какъвто е и настоящия случай, но ако заплатеното възнаграждение по този договор за изработка надвишава действително причинените на увредения имуществени вреди по средни пазарни цени, възникналото регресно право срещу деликвента, респ. – срещу неговия застраховател ще може да бъде удовлетворено само до размера, до който деликвентът отговаря имуществено – т.е. до размера на действителната или възстановителната стойност на вредите, съставляваща разходите, необходими за привеждане на имуществото в състоянието от преди увреждането. За възникналото застрахователно правоотношение между ищеца и увреденото от

процесното ПТП лице приложение намира правилото за относително действие на облигационното отношение. Според императивните норми на гражданското законодателство споразумението между страните има силата на закон за самите тях, като по правило то не създава задължения за трети лица, външни на това облигационно отношение – чл. 21, ал.1 ЗЗД. Деликтът накърнява негативния интерес на увреденото лице и в този смисъл обезщетението за вреди, причинени на деликтно основание цели да възстанови имущественото състояние, в което увреденото лице се е намирало преди увреждането, т.е. обезщетението следва да бъде равно на паричната сума, необходима за обезвредата.

В настоящия случай, по делото се установи, че настъпилите по лекия автомобил щети са в причинно-следствена връзка с процесното ПТП. Съгласно разпоредбата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД във всички случаи на непозволено увреждане, вината се предполага до доказване на противното, като тази презумпция съдът намира, че бе оборена от ответника По делото не се доказва необходимата за възникване на регресното вземане предпоставка от фактическия състав на чл. 411 КЗ, а именно противоправно и виновно поведение на лицето, с което ответникът се намира в застрахователно правоотношение, в причинна връзка с което са настъпили вреди (деликт).

С оглед на гореизложеното, съдът намира, че искът с правно основание чл. 411 КЗ за сумата от 12 787,49 лева, представляваща заплатеното от него застрахователно обезщетение по щета № 44012132019764/2020, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 19.05.2021 г., до окончателното ѝ изплащане, в която сума са включени и ликвидационни разноски в размер на 15 лева, следва да бъде отхвърлен изцяло като неоснователен.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника **сумата в общ размер от 430 лева**, представляваща сбор от сторените по делото съдебно – деловодни разноски, от които сумата от 300 лв. – за възнаграждение на вещо лице по САТЕ, сумата от 30 лв. – депозит за свидетел, и сумата от 100 лв. – за юрисконсултско възнаграждение.

Ищецът няма право на разноски.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от, ЕИК ... със седалище и адрес на управление: г... срещу, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: ..., осъдителен иск с правно основание чл. 411 КЗ за осъждане на ответника да заплати на ищеца **сумата от 12 787,49 лева**, представляваща заплатеното от него застрахователно обезщетение по щета № 44012132019764/2020, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 19.05.2021 г., до окончателното ѝ изплащане, в която сума са включени и ликвидационни разноски в размер на 15 лева, като неоснователен.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ЗАД, ЕИК ... със седалище и адрес на управление: г... да заплати на, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: ..., **сумата от 430 лв.** - разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____